

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwał,
Swěrnje džěłalš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatý,
Duši datý,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedyłatu 40 np. dostacž.

1. Advent.

1. Tim. 1, 15.

Nowe žyrtwino lěto džěnka nastupimy. Šako naš stary adventski hlóš postrowja: „Powjesće džowzy Zionškej, hlaj, twój kral pschidže k tebi s čzihej myšlu.“ Jesuś k nam pschidhadža, niz kaž w dnjach šwojeho čžěła na mlódnym wóšle pschuwčeneje wóšlize, ale w Šswjatym Duchu psches šłowo a šakrament. To je naša adventska radosč, šo tón Anjes, kotryž je něhdy s njebjes pschischoł, pschezo šako a šako k nam pschidhadža; to je ta myšl žyrtwinoho lěta, šo tón Anjes šwoje wobydjenje mjes nami čžini, kóždu njeđželu do našeje šřjedžišny šastupuje a šprózných a wobčežěnych wóššewja; to je ta šwjeczšna našich Božich šlužbow, šo je šwjeczšimy w šbóžnej pschitomnosčzi našeho Šbóžnika, kotryž njeje wot naš šbaleny horjeka w njebjesach abo deleka w rowje pola morných, ale kotryž s nami we šwojim šłowje rěčzi a we šwojimaj šakramentomaj šo s nami šjednocza.

Wle ššto čže dha tón Anjes pola naš?

Šhrystuś Jesuś je do šwěta pschischoł, hrěšnikow šbóžnych čžinicž.

To je

1. špodžimna,
2. wěrna,
3. wscheho pschijecza hódna powjesč.

1. Hrěšnikow čže Jesuś šbóžnych čžinicž? To je tola špodžimna powjesč. Hrěšnik a šbóžny — to šo

tola nješneke, to je tola pschecziwo wschej prawdže. Šo šo hrěšnik šakudži a šatama, to my šrosymimy, temu pschihłošujemy, ale šo moht hrěšnik šo šbóžny ščžinicž, to tcla škoro móžno njeje. Ššto bychmy wo šudniku prajili, kiž něšto runeho čžini? Šdnyž je wina wobštorženeho šjawna, hdyž je jemu dopokasane, šo je šo pschecziwo šakonje pschehrešit, a šudnik njeby jeho šakudžil, ale pusčžit, haj jeho hiščeže na wurjadne waschne čžešžit, jemu wóšebite wušnamjenje wopokasał, njeby kóždy rjeknył: To je njeprawy šudnik, tón šwoju pschisłušnosč njeje dopjelnił, tón je prawo šchimił? A něšto podobneho dyrbjal naš Šbóžnik čžinicž, jeho wotpohlad dyrbjal byč, hrěšnikow šbóžnych čžinicž? Wón, tón šwjaty a prawy, móže tola jeno we wobthadže se šwjatymi šo špokojeny šacžuwacž, a niz s hrěščikami.

Tajke myšle šu něhdy Šarisejšny a pišmatuwčeni měli, kotřiž mórcžachu, jako šo k Jesuśej wschelazy žlonizy a hrěščizy pschiblizowachu, šo bychu jeho pošłuchali: Tón bjerje hrěšnikow horje a je s nimi! Jesuśowe šadžerjenje je jim nješrosymliwe, a woni šo nad nim pohórschuja: pak wón njewě, kaž to ludžo šu, s kotrymiž towaštwó džerži, pak wón njeje tón wot Boha šlubjeny Wěšiaš; s najmješča woni s tajkim Jesuśom, kiž šo tak šadžeržuje, žaneho wobthada mēč nočžedža. A njeje dha hiščeže džěnka to ewangelijon, ta wješela powjesč, šo móže tež hrěščny čžłowjet psches Jesuśa hiščeže šbóžny byč, mnohim k pohórschenju? Hrěščizy woni nješku, duž tež Jesuś ničžo ša nich njeje, a woni šo wo njeho nještaraju.

Alle dyrbi dha Jesuſ, dokelz jich wjele jeho wotpo-
hlad njesrosny, wot njehe wotstupicz? Kak wjele wyschſche
njejbeſa ſu dyzli ſemja, taſ ſu teſ jeho myſle wyschſche
dyzli naſche. So je Khrystuſ Jesuſ do ſweta pſchiſchol,
hręſchnikow ſböznych czinicz, to je a woſtanje

2. ſawęſcze werno. Hdyz Pawol to w naſchim teſcze
pſchpowjeda, njeje jemu to jeno człowſke ſdacze a wumyſlenje,
wón rēczi jako powołany ſwędſ ſwojeho Sböznika, wón
wupraja, ſchtoz je ſam na ſebi naſhonik. Za bęch przyedny
hanjeſ a pſcheſczęhaſ a ſaniczeſ, wón wuſnawa, ale mi je
ſo ſmilnoſcę doſtala; ja ſym mjes hręſchnikami pręni, ale
Khrystuſ Jesuſ je do ſweta pſchiſchol, hręſchnikow ſböznych
czinicz. Njebę to Jesuſowy wotpohlad? Wón ſam wob-
ſwędcza: Człowſki ſyn je pſchiſchol, ſo by pytał a ſbözne
czinik, ſchtoz ſhubjene je (Luk. 19, 10), a ſwojim pſche-
czinikam wón wotmolwi: Czertwi njepotrjebaju lękarja,
ale khorj; ja ſym pſchiſchol, ſo bych hręſchnikow k pokucze
wołał, a niz prawych (Luk. 5, 31. 32).

Alle kaſ dha Jesuſ hręſchnikow ſböznych czini? Dwoje
wón nad nimi dokonja. Wón jim czezu jich hręſchneje
winy ſe ſwędomnja bjerje; pola njehe namataju wodacze
ſwojich hręchow, to je to jene. Schtoz w ſaczuczu ſwojeje
njemozy a winy pola njehe wuczeſ pyta, teho wón njewu-
ſtorczi. Na nim mamy wumozenje pſcheſ jeho krej, hręchow
wodacze, a ſ tym męſ ſ Bohom. Alle Jesuſ njecha
hręſchnikow, kotřiz chzedza ſebi wot njehe pomhacę dacę,
jeno ſe ſwojimaj ſchidłomaj pſchikrywacz, wón teſ jich
ſ ſchidłami wuhotuje, ſo horje ſlecza, jako hodleſ, ſo bęza
a njewuſtanu, ſo khodza a njewoſtabnu (Jeſ. 40, 31),
to je to druhe. Wón jich ſe ſwojimi mozami napjelnja,
ſo knejſtwo hręcha pſchezo bóle pſchewinu, w ſpytowanju
wobſteja a w dżakownej luboſczi ſa nim khodza. Njehaſ
ty tuto wobſbožaze ſkutkowanje Jesuſowe teſ na ſebi
ſhonicz? Dži jemu napscheczimo; powjeſcę, ſo chze Jesuſ
hręſchnikow ſböznych czinicz, je

3. wſcheho pſchijecza hódna. Schto by czi pomhako,
chzyl-li Jesuſ k prawym a dokonjanym pſchinęcz, hdyz ty
tola prawy a dokonjany njeſy? Kelko ſkomdženjom a pſche-
ſtupjenjom w twojim žiwjenju njeje czi ſaſo ſaſdženy
pokutny džen pſched woczi ſtajił! Alle nětk maſch węſtoſcę,
ſo je nowe zyrkwine lęto ſa tebe nowy hnadny czaſ.
Njeſkomdž jón, njeſadžewaj ſkutku ſwojeho Sböznika na
ſwojej wutrobje, njeſapomń jeho luboſcę, powitaj teho
Knjeſa ſ tym ſlubjenjom, ſo chzeſch ſo wot njehe ſwjezcicę,
ſ jeho poczinikami ſo pſchicę dacę. Njech njeje twoje
dalſche žiwjenje niczo druhe, khiba wutrobne dżakowanje
ſa to, ſo je Khrystuſ Jesuſ do ſweta pſchiſchol, teſ tebe
ſböžneho ſczinicz.

Samjeń.

M. w Hr.

Hoſianna ſynej Dawitowemu! —

Mat. 21, 9.

Czaſ hnadny bliženja k nam Knjeſoweho
Je ſaſo tu! — Bucz Knjeſej pſchihotujeze!
Eſo ſ „hoſianna“ k njemu pſchibližujeze!
— Tak ſ předomanja ſ nowa klineczi wſcheho.

Se žórlom ſboža pſchindženje je jeho
Sa waſ, wy hręſchnizy! — Duž wottſchakujeze
Se ſebje njechódnoſcę a wuhotujeze
Eſo ſ prawdoſcę, wam ſkiczenej pſcheſ njehe!

Budž khwaleny, kiž pſchindže w Božim mjenje
K nam jako pomoznik a Sböznik ſwěrný!
Njech hoſianna naſche wita jeho! —

Pſcheſ njehe ſkicza nam ſo wumozenje;
Eſyn Dawitowy ręka ſerſchta męrný,
Kiž ſ raja bliži k nam ſo njebeſkeho. —

U.

Pſche poſdže.

Na jnym wjeſnym pohrjebniſchcę ſteji pſchi jnym rowje
ſchiz ſ napiſmom: „Eſwěrnemu wuczerjej dżakowna woſada.“
Jako ras duchowny ſ zyrkwje pſchindže a ſo tutemu rowej bližeſche,
tam wón mlodeho człowjeta ſtejo wuhlada, kotřiz plakaſche. Du-
chowny jeho ſpóina, bęſche dže wón w przyedawſchich lętach jako
lohkomyſlaný khlopz huſto doſcę wo wky w ludžaznych ręczech byl;
nětko tu wón, ſtorhany a ſedrieny, na ſchiz ſlehnjenty ſtejeſche.
Džęlbjernje duchowny pſchitupi a ſo wopraſcha, cžehodla placze.
„Budžich-li ja na teho tule deleka poſkuchał, njepſchindžech nětkole
ſ khoſtańje“, khlopz ſbónczuje ſ poduſchenym hloſom wurjekny,
pſchi tym na row pokawoſchi.

To bęſche rjane wopiſmo ſa tehole ſwěrneho wuczerja; ale
njemyſliſch ty pſchi tym na teho, kotrehož pytazy, napominazy hłóſ
je tebe ſa twoje znyte žiwjenje ſcžehowal, kotremuž twoje cžęſne
khodjenje a węcne ſbože hiſchcę bóle na wutrobje leži, dyzli naj-
ſwěrnichemu człowſtemu nanej abo wuczerjej ſe wſchęmi jeju na-
pominanjami a wuczbami, a kiž ſwojej ruzy teſ po tebi „wupſche-
ſtręwa zyliczki džen?“ W myſliſch ty teſ na to, ſo wón něhdy
ſtorzeſche: „Kak huſto ſym ja chzyl twoje džęczi ſhromadžicę, jako
pata ſwoje kurjarka pod ſchidła, ale wy ſcže njehali?“

F.

Advent.

Sap. ſtutki. 3, 20.

(F. Gerhardt.)

Glóſ: W wſchej nuſy na Boha —

Czaſ ſ Boha bliži ſo,
So pſchindžęſch, Jesuſo!
Hlaj, dživow, kotrež ludžom
Twój pſchichod ſjemja wſchudžom,
Je wjele ſo tu ſtało
W wot naſ wuhladało.

Schto mam nětk czinicz dha?
Eſo na to ſpuſchcžam ja,
Schtož ty ſy, Knježe, ſlubil,
So wutorhnyč ſy lubil
Mje ſ rowa potajnoſcę
W ſe wſchej' ſtyſknwoſcę.

Ach, Jesu, kaſ b'dže mi
Eſo ſtač we węcnoſczi?
Tam b'džeſch ſo ſ hnadu ſjewicę,
Mje lacžnoh' domoſchewicę,
Hdyž ſe ſwěta ſym muſchol
W k tebi ſböžnje doſchol.

Ach, duſche pſcheczelo,
Kak tola budžeſch ſo
Nam w ſwojich ſłowach ſjewicę,

Kak budžeſch wſchaf ſo jewicę
Mi a wſchęm bratram ſwojim,
Kiž ſtaw ſu w cžęle twojim?

Kak b'du ja ſ wjeſelom,
Hdyž junu pſchindu dom,
Móz ſwoju radoſcę tajicę,
W klyjam mjeju ſtajičę,
So te wſchaf bjeſ pſcheſtačza
Mi liza njenamacza?

Kak w Božim kraſtewi
W'dže twoje ſwětlo mi,
Wſcho tajne dorozjaſnicę,
Tw'e wobliczo mi kraſnicę?
Kak budže twoja miłoſcę
Dacę duſchi ſböžnu cžiloſcę!

Twój ert a bjeſwocze,
Tež cžęlo ſranjene,
Na cžož ſo dopuſchcžamy,
To wſcho tam wuhladamy;
Tw'e kluſny cžęſczi duſcha,
Kaž ſo jej węcžnje kluſcha.

Ozi samom' snate je
To hvojate wjekele,
Kiz w paradisu twojim
Sa jedz dacz budzesch hwojim.
Wicha twoja sbozna hnada
Se to, schtoz wera zada.

Schtoz ja hym weril tu,
To wescze dostanu;
Mje czafa herbstwo krafnie,
Kaz nihdže žane czaŕne;
Wicho druhe kublo shinje,
To pak ho njepominje.

Ach, knježe najlubŕchi,
Kak budže krej wicha mi
Tu i nowa wožiwjena
A k khwalbje wobudžena,
Hdyž junu wrota hnady
B'džesch wotewricz mi rady.

Bój jow! b'džesch witacz mje,
D džeczó lubosne,
Bój, woptaj, schtoz my mamy,
A Wótz a ja czi damy.
Na tutej pastwje paŕ ho,
Szo swjeŕel pschezo saŕo.

Schto, khudy hwecze, tu
Wsché twoje schazy hu,
Glaj, porno tamnym krónam
A porno slotym krónam,
Kiz khrystuf temu hłubi,
Hdyž wón ho jemu lubi?

Mětk spožcz, so wobstajnje
Wschal twoja hwěrnoscž mje
By mohla khutnje sbudžicz,
Twój džen pak njemohł budžicz,
Hdyž nusa ma ho skonicz
A sbóžny mēr ho shonicz.

Surij Brósk.

Dobry sawróť.

Powjedańczo se wschědneho žiwjenja.

Handrij Czumpjela bě muž nimale 35 lět stary, srjadny we hwojim žiwjenju a tež pobožny; njejesche duschnu žonu, a jeho džěczi běschtej pěknej a poŕkluŕchnej. Handrij bě cžěbła a we hwojim džěle jara rosomny a wustojny. Tu na dobo ho wscho pscheměni, Handrij da ho do picža.

Seho khěža, něhdy khudny ale spokoyny ludži wobhdleńczo, bě prjedy kněhběla wobělena, nětko stejesche tu cžorna, džěrawa; w jahrodže rosczesche luta pjanka, plót wołoko jahrody do hromady padasche. Wó istwje běchu něhdy nad wołnami sawěschki wiŕale, tola nětko běchu hižom dawno pschedate; wołna hame běchu džěrawe abo tola jeno i papjeru salěpjene. Jeniczki pohlad na khudu khěžku doŕahasche, so mohł stawiŕny wobohich wobhdlerjow shonicz. Wó istwje kędžesche žónŕka, hiŕchče mlódschich lět, ale róže na lizomaj běchu ji wotlcžěle a wjeŕely blyŕ woczow bě haŕnył. Wboha Marja! něhdy bě tak sbožowna a nětko tak njesbožowna! Bóđla njeje kędžeschej dvě rjanej holczzy; běschtej do rostorhaneje draŕty hwoblekanej, wobucža njemějeschej.

Tu je kraj jandželow,
Kaj sbóžnych wutrobow;
Tu hlyŕchu jeno spěwacz
A mam ho jeno džiwacz,
Tu njej' kchiz, žalosczenje,
Kiz kmjercz, niz rosbželenje.

Ach, pschestań, rosomje,
Szej cžinicz myhlenje;
Chzesch, hłaby, wuklědžowacz,
Wschu tajnoscz wopytowacz,
Kiz njeje k wuklědženju,
Tež ani k wuprajenju?

Ach, tebje, knježe, tu
Sa nihdy njepuschczu;
Chzu wěcznje tebje khwalicz,
Kiz chzesch ty we mni kralicz
A wjazy mi chzesch nadacz,
Hacz duscha móže žadacz.

Ach, kak mi styskno je,
Prjed' hacz ja widžu cze
A nam tudy pschikhadžowacz!
Chžyl hižom dženk mje wołacz,
Mi stojicz moju žadošč
A duschi spožczicz radoscz.

Ty wěsch czaŕ najlěpŕchi;
Duž mi ho salezi,
Szo hwěru pschihotowacz
A tak ho sadžeržowacz,
So byla hot'wa duscha
Tu pschezo, kaž ho hłuscha.

Hižom dlěje dyžli dvě lěče dhrbjesche Marja se hwojimaj rukomaj žylu hwojbu sežiwicz. Saŕluži hēbi i pkołanjom a schicžom něschto pjenes, a ludžo, kotrymž džělasche, dawachu ji druhdy jěcž a draŕtu. We wuwuczowanju hwojeju džěczi, w paczerjach a w Božim domje pytasche hēbi troschta.

Bē runje czaŕ k wjeczeri, hdyž Czumpjela khablajo domoj pschińdže. Džen prjedy bē stare twarjenje potorchacz pomhal a i tym hēbi něschto saŕlužil, so mējesche nětko saŕo na palenz. Lědma bē saŕupik, sthowaschtej ho džěczi sa macžetnu hufnju, hama macž ho stróži, dofelž bē jeje muž pjany jara nahly a saŕlobjeny.

D kak bē ho tónle muž sa tej dvě lěče pscheměni! Prjedy bē rjany strowy muž byl, nětko bē jeho hewak hylne cžěto pokhilene, stawy jemu tschepotachu, woblicžo bē kaž sacžetke; wón njebē wjazy kaž prjedy luby mandželski a staroscžiwny nan. Bē kaž se želesom k hwojim palenzowym towarŕscham pschikowany, telko mozy wjazy njemějesche, so by ho wot nich džělil. Sswěrna macž a džěczi bēchu plakale a paczerje spěwale, ale wscho sđasche ho podarmo.

Dženŕa wjeczor Marja nicžo njejedžesche; kuf jědže, kiž hiŕchče mējesche, doŕahasche lědma mužej a džěscžowaj. W nozy ho macž saŕo pobožnje a i žylej wutrobu modlesche a džěczi modleschtej ho hōbu.

Naŕajtra džěsche Czumpjela, lědma so bē stanył, saŕo do korečmy, tola njebē jemu dženk taŕ prawje derje, a palenz tež njepomhasche, dofelž jón žoldk snjescz njechasche. Telko hiŕchče wo hēbi wjedžesche, so by jemu mēr a spar strowŕchi byl. Džěsche teho dla domoj, tola duzy po puczju swjese ho pod starej murju a bórŕy ležo wufny. Hdyž skōncžnje saŕo wotucz, saŕlyŕcha blisko někoho powjedacz. Wcžipny pohlada psches schmaru murje a tu wuhlada na druhej stronje hwojeje dvě džěczi a njedaloko njeju druhej dvě hufkadowej holzy.

„Bój khatka“, rjekny jena teju zuseju, pójomj dale; hdyž naju něchtó pschi tutymaj džěscžomaj wuhlada, budža hēbi napoŕledku myhlicz, so i tymaj rostorhanymaj džěscžomaj pjaneho Czumpjele hrajemoj.“ — Na to ho zusej holzy wotŕalischtej; Czumpjeliz džěczi, kiž bēschtej to saŕlyŕchaloj, saŕlakaschtej.

„Njeplakaj, luba hanka“, rjekny pak starŕcha a položi mlódschej hōtje ruku wołoko schje.

„Čeho dla jeno na naju hwarja“, rjekny hanka, hwojeje hōtje do woczow hladajo. Mój ho tola pschezo prózujemoj, so bychmoj pěknej byłoj, a nikomu žaneje kchidny njecžinimoj. D ja chžyla rady, so by naju něchtó prawje lubowal.“

„D hanka, něchtó naju lubuje; pomhł hēbi na macž. Schto mohł naju tak lubowacz, kaž wona?“

„Ja to wēm — ja wēm, hankka; ale mohlo hiŕchče hinaŕ bycz. Čeho dla naju nan wjazy tak njelubuje, kaž prjedy? D so by tola saŕo namaj dobry byl!“

„Wón budže sawěscže saŕo dobry, hanka, a hdy by wjedžal, kak rady jeho mamoj, by hudydom saŕo namaj dobry byl. Nimamoj dha dobrocžiweho Boha? Sawěscže wón namaj saŕo pomha.“

„Haj, to ja tež wērju“, wotmolwi hanka; „ale luby Bóh budže bórŕy naju nan a macž bycz dhrbjecz. Dopomniŕch ho, so namaj macž njedawno prajesche, so naju bórŕy wopuschcz?“

„Ach, njepowjedaj tak, hanka; ty mje rudžich!“

Na to wbohej džěczi womjelschschtej, tola jeju placž jeju wulku srudobu wuŕnawasche. Skōncžnje stanyŕchtej a wotŕalischtej ho, dofelž ho druhe džěczi bližachu.

Hdyž bēschtej džěczi woteschłoj, stany Czumpjela. Seho ruzy ho spinaschtej a woczki bēschtej do semje skōzenej. „D Božo, kak hubjeny hym ja cžłowjel!“ saŕorži Czumpjela. „Do kajkeho hubjensŕwa hym ho saběžal! Schto hym wscho woprowal, so bych ho tak hluboŕo sapadnył!“ — Na to womjelschny, tola woczki po-

šbže t njebu, stynwšchi ruzh wosta tóhdy stejo, kaž by šo chyzł modlicz, ale tola šebi njeswéril. Škónčnje džěsche dale.
(Šchichodnje škónčenje.)

Stawisna Khrystukoweho czerpjenja.

6 b.

(Bofracžowanje.)

22. Šchtóž mój je hidžet, Wótza tež mojeho
Tón hidži šłótny. Šdy budžich njeczinił
Mjes nimi skutkow, zushch druhim,
Njeměli žaneho bychu hrěcha;
23. Paš nětko skutki widžili moje šu
A tola t hidu, kaž mje, tež mojeho
Šsu Wótza šłótni pschescžehali;
Ale šo bylo by dopjelnjene —
24. To šlowo, kotrež w šafonju pišane
Šich steji: Woni hidža mje bjes winy!
— Ach, to je hluposcz hacž najhóršcha,
Nórjenu do njeje šwět je šhrobky. —
25. Šdyž pschińdže bórny Troschtar paš, kotrehož
Wot Wótza šwojoh' pošczelu šrudnym wam,
Duch wěrnoscze, šam wukhadžazy
Wot Wótza, šwědczicž wón wo mni budže.
26. A wy tež šwědczicž budžecze; pschetož wy
Šcze šo mnu byli wot wscheho špoczatka. —
To šym t wam rěčal, šo šo štruchli
Njebyschecze pohóršhecž dali ženje.
27. Waš wušamkowacz je šwojich towarštwow
Lud budže. Pschińdže czaš paš, šo pomyšli
Šsej, šchtóž waš mori, šo t tym Bohu
Pošluži — t jeho džě špodobanju.
28. A to wam cžinicž budža — došč nablašni,
Šdyž ani Wótza ani mje njesnaja;
Paš wam šym tole t czašom prajił,
— Šo by wam t lěpschemu šlužicž mohło. —
29. Šo, hdyž czaš pschińdže, byschecze šej špomnili,
Šchtóž wam šym prajił. Njeshym paš prajił wam
To wot špoczatka — hnydom šjawnje,
Dokelž běch pola waš — dotal štajnje, —
30. Nět du paš t temu, kotryž nje pošlak je,
A njewoprascha ničtó mje mjes wami:
Šdže džěsch? — Paš, dokelž prajił tole
Wam šym, je wutroba wašcha šrudna;
31. Ša wam paš prawdu praju: Še dobre wam,
Šo ja du wotšal; pschetož hdy nješchol bych,
By njepšichschol t wam Troschtar tamny;
Šdyž paš du, pošczelu t wam ja jeho.
32. A hdyž tónšamy pschińdže, wón pokhosta
Šswět šhrobky hrěcha, prawdosczę, šuda dla.
Dla hrěcha, šo šu njewěrjazy
Do mnje; dla prawdosczę, šo du domoj —

33. Ša t Wótzej šwojom', šo dale widžecž mje
Wy njebudžecze, dokelž šym woteshol;
Dla šuda, šo je šafudženy
Šerschta šam tuteho šwěta móžny.

34. — To Njes je rěčal je šlowa dorasnym.
Duž pošluchajmy na jeho šwědczenje
A njedajmy šo mylicž ženje,
Šdyž chze naš šwět trašchicž t cžěšnosczemi! —
(Šchichodnje dale.)

Wšhelake t bliska a t daloka.

— Na njedželu 2. adventa, to je 8. hodownika, chze šchizna zyrkej šašo hospodlwyje šwoje durje nam Ššerbam wotewricž, šo bychmy šo do Božej šlužby šhromadžili a špowjednu wuczbu a předomanje šašo w lubej macžernej rěči šlyšeli. Šemščenje je, kaž hewat, pošodnjo 1/2 12 hodž. Šbždy, liž ma šnathch a pscheczelow tu w Dražžžanach abo we wokolinje, chyzł jim hnydom pišacz a jich napominacz, šo bychu tola šerbšku Božu šlužbu wopytali. Špowjednu rěč šmėje t. šarat Šubiza t Bufež, předomanje knjes šarat Domaschka t Budeštez.

— Nowe knihi našcheho lutherškeho knihowneho towarštwu „Domascha Šempenskeho šhodjenje ša Šhryškom“ šo nětko wšajaja a w bližšich tydženju móžetaj pošelnikaj wučč. Ššobustawy našcheho knihowneho towarštwu doštanu tele rjane natwarjaze knihi ša šwój lětny pschinoschł na lěto 1907. Wy lubyh šobustawow prošymy, šo bychu tež šwojich šnathch a pscheczelow na to šedžbnych cžinili, šo pošelnikaj našcheho knihowneho towarštwu w bližšich cžaku pschińdžetaj a šo je tehdom škladnoscz, šo jako šobustaw šapišacz dacž. Tež pschinješetaj pošelnikaj druge rjane dobre knihi, wot našcheho towarštwu wudate, šobu na pschedań. Wone móža byčž rjany duchowny hodowny dar, kaž n. psch. Šionške hłošy a Domjazy woltať, wošebje ša našche džěczi, ša našchu mlodoscz.

— We Wjeleržanskej wošadže je wošadna diakoniša do škutkowanja šupika, diakoniša Emilia Weinholdez. Šdyž běšche ju rektor diakonišyškeho wustawa w Dražžžanach, knjes zyršwinski radžicžel dr. Wolwiz, do Wjeleržina pschewodžal, bu wona njedželu 17. novembra we hłownej Božej šlužbje psches wošadneho knjesa šararja wošadže pschedštajena a do šwojeho powołanja šapokasana. Wóh chyzł jeje škutkowanje w šmilnej lubosczu bohacze žohnowacz. Wošadni, hžezž wošadne diakonišy škutkujaja, powjedajaja wo wulkim žohnowanju jich škutkowanja. Duž je pschecž, šo bychu po móžnosczu te wošady, hžezž šo to wuwješč hodži, bórny na to džělali, šo by wošada wošadnu diakonišu doštala. Š dobom paš ma šo na to pokasacz, šo w diakonišyškim wustawje šo na to šforži, šo pschemalo mladych knježnow šo do šlužby diakonišyštwa podawa. A hdyž našche šerbške wošady diakonišy trjebajaja, je tola jara wažne a šamo nusna wěž, šo tež diakonišy šerbški rošymja, šo bychu t wbohimi šhorými w macžernej rěči powjedacz a jich troschtowacz mehli. Duž šerbške holžy, liž maja pohnuwa w šebi t škutkowanju šchescžijanskeje šmilnosczę, namolwjamy, šo bychu šo rošbudžike, do diakonišyškeje šlužby štupicž. Wšchitko bližšche wone šhonja psches šwojich knjesow šararjom.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacz.